

после се покалугерилъ и самъ подъ името Харитонъ. Той билъ голѣмъ благодетель на манастира и дълго билъ оплакванъ отъ братята калугери следъ смъртта му.

Следъ падане на София подъ турско робство, презъ 1382 година, Рилскиятъ манастиръ останалъ въ владенията на князь Константинъ, български князь, но подчиненъ на турцитѣ. Срѣдъ монаситѣ настъпило голѣмо смущение. Тѣ се страхували манастирътъ да не бѣде разграбенъ отъ турцитѣ и скрили много скъпоценности, рѣкописи и книжа. Но манастирътъ билъ запазенъ, благодарение на князь Константина, дори и когато турската войска на султанъ Мурадъ минала презъ Дупница и край манастира.

Отпосле и други турски султани издавали заповѣди да се запазятъ правата на манастира. Но при султанъ Мурадъ II, който царувалъ отъ 1421 до 1451 година, манастирътъ билъ разрушенъ, а монаситѣ разгонени. Само Хрельовата кула останала да стърчи здрава срѣдъ Рилската пустиня.

Следъ много мжки прекарани отъ братята калугери, манастирътъ почналъ да се обновява полека-лека. И при султанъ Мохамедъ II, следъ 1451 година, манастирътъ получилъ отново всички свои права и имоти. Презъ това време били пренесени и светитѣ мощи на св. Ивана отъ Търново.

Обновители на манастира били трима братя: Иосифъ, Давидъ и Теофанъ, които били единъ следъ другъ и негови егумени.

Манастирътъ разцвѣтѣлъ отново. Даренията се трупали едно следъ друго. Цѣлиятъ български народъ намиралъ въ манастира мѣсто за поклонение и отдихъ.

Сградитѣ се увеличавали една следъ друга. Писатели и книжовници българи намирали прибѣжище тамъ и писали, работили, творили. Дълго време манастирътъ прѣскалъ свѣтлина и крепилъ българския духъ изъ цѣла България.

Но на 13 януарий 1833 година въ манастира избухналъ голѣмъ пожаръ. Огнената буря, усилена отъ силенъ вѣтъръ, унищожила всичко. Останала да стърчи пакъ само Хрельовата кула.

Веднага още било поискано позволение отъ турскитѣ власти да се възобнови манастира. И на 10 ноемврий сжщата година било получено позволение той да бѣде построенъ, но на старитѣ му основи и на сжщото мѣсто.

Братята монаси започнали усилено строежа. За главенъ майсторъ билъ повиканъ майсторъ Павелъ отъ село Кремлинъ, Костурско. Започнали да строятъ веднага църквата, килиитѣ, готварницата, библиотеката и разнитѣ складове. Изграждането на манастира и църквата, зографисването и рѣзбитѣ въ църквата продължили цѣли 25 години.

Въ постройката и украсата на манастира и църквата му взели най-голѣмо участие самоковскитѣ и разложки майстори и зографи.

Стенописитѣ въ църквата сж чудно красиви и художествени. А иконитѣ сж изработени съ най-голѣми тънкости и майсторство. Голѣма гордостъ за България е това съвършено художество на